

Arrest

nr. 322 926 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 20 februari 2025 en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Luik van 9 juli 2014 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar en een geldboete ter waarde van 1.000 euro wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Bij arrest van het Hof van beroep te Luik van 26 april 2017 wordt verzoeker veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van acht jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging als hoofd.

Op 22 juli 2019 delen de Nederlandse autoriteiten mee dat het verblijfsrecht van verzoeker in Nederland werd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 1 juni 2015. Uit verdere navraag blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken in Nederland na een definitief geworden besluit van 20 mei 2020.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 19 april 2021 werd verzoeker veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dader of mededader.

Op 22 augustus 2024 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 20 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 februari 2025 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht in de gevangenis:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

Naam: A.(...)

Voornaam: Y.(...)

*Geboortedatum: (...)*1989

Geboorteplaats: E. A.

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: verkoop / het te koop stellen, feit waarvoor hij op 09.07.2014 door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende 5 jaar + geldboete ter waarde van 1.000,00 EUR (x 6). Uitstel uitvoerbaar, doch stopzetting tenuitvoerlegging wegens geen afstand specialiteitsbeginsel.

Toen zou betrokkene veroordeeld zijn geweest voor feiten van drugsdealen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging als hoofd, feiten waarvoor hij op 26.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 8 jaar.

Uit het initieel vonnis blijkt dat hij in zich de periode van 01.06.2015 en 04.03.2016 schuldig had gemaakt aan de invoer, uitvoer, aanmaak en vervoer van verdovende middelen. Het zou hier gaan om ongeveer 20 kilo heroïne en 700 gram cocaïne.

De betrokkene heeft zich schuldig aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 19.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene op 22.11.2019, toen verblijvende in de gevangenis van Gent werd aangetroffen met 15,5 gram cannabis op cel.

Druggebruik is zeer verslavend en destructief, doch beklaagde smokkelde drugs in de gevangenis binnen. Zulk gedrag doet verslavingen ontstaan of houdt ze in stand, terwijl het beleid van de overheid er op is gericht de gevangenen drugvrij te houden. Dergelijk gewetenloos handelen vraagt dan ook in beginsel gestrengheid in de bestraffing.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds augustus 2016 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit: verkoop / het te koop stellen, feit waarvoor hij op 09.07.2014 door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende 5 jaar + geldboete ter waarde van 1.000,00 EUR (x 6). Uitstel uitvoerbaar, doch stopzetting tenuitvoerlegging wegens geen afstand specialiteitsbeginsel.

Toen zou betrokkene veroordeeld zijn geweest voor feiten van drugsdealen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging als hoofd, feiten waarvoor hij op 26.04.2017 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 8 jaar.

Uit het initieel vonnis blijkt dat hij in zich de periode van 01.06.2015 en 04.03.2016 schuldig had gemaakt aan de invoer, uitvoer, aanmaak en vervoer van verdovende middelen. Het zou hier gaan om ongeveer 20 kilo heroïne en 700 gram cocaïne.

De betrokkene heeft zich schuldig aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 19.04.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene op 22.11.2019, toen verblijvende in de gevangenis van Gent werd aangetroffen met 15,5 gram cannabis op cel.

Druggebruik is zeer verslavend en destructief, doch beklaagde smokkelde drugs in de gevangenis binnen. Zulk gedrag doet verslavingen ontstaan of houdt ze in stand, terwijl het beleid van de overheid er op is gericht de gevangenen drugvrij te houden. Dergelijk gewetenloos handelen vraagt dan ook in beginsel gestrengheid in de bestraffing.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 22.08.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem uitgelegd. Verder verklaarde hij in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2016 in het Rijk te verblijven en te zijn uitgeleverd door Nederland. Hij geeft aan in Nederland over een verblijfsrecht te beschikken en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; Verder verklaarde hij geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en wenst hij terug te keren naar Nederland waar hij volgens zijn verklaringen al gans zijn leven verblijft. Uit verdere navraag blijkt dat het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken in Nederland na een definitief geworden besluit van 20.05.2020.

Hij geeft aan familie in België te hebben. Zo zou hij neven en nichten hebben in Maasmechelen en familie in Brussel maar hiermee heeft hij geen contact. Het is zijn moeder die hem vertelde dat hij familie zou hebben in Brussel. Ook in Luik heeft hij verre familie, de neef van zijn vader maar ook hier heeft hij geen contact mee. De enige familie waarmee hij contact heeft, is zijn neef S.(...) M.(...) en diens moeder. Zijn ouders en de rest van zijn familie zou in Nederland verblijven.

Betrokkene wenst verder niet terug te keren naar Marokko en zal er ook alles aan doen om een repatriëring naar zijn land van herkomst te belemmeren. Hij zou er niemand hebben waarop hij kan terugvallen. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene virtueel contact onderhoudt met zijn broer A.I., ook zijn moeder M.M. kwam reeds op bezoek bij hem. Verder komen er nog verschillende familieleden op bezoek. Geen van deze personen kan teruggevonden worden in onze bestanden.

Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient voorts opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een

voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Zijn familie kan hem vanuit Nederland of België financieel ondersteunen en hem helpen een leven op te bouwen in Marokko. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat zij erg betrokken zijn met hun zoon. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder nog dat hij reeds een eerste maal werd weerhouden in België op 10.01.2009. Vervolgens werd hij op 29.01.2009 vrijgesteld. Op 05.03.2014 werd hij gecontroleerd door de politie van Luik in het kader van de verkoop van verdovende middelen en illegaal verblijf. Naar aanleiding hiervan werd hij weerhouden in de gevangenis van Lantin en werd hem een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht. Hij werd vervolgens vrijgesteld op 09.07.2014. Op 16.08.2016 werd hij weerhouden in de gevangenis van Namen (uitlevering door Nederland) inzake een inbreuk op de wetgeving drugs. Op 22.07.2019 liet Nederland ons weten dat het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 01.06.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

(...)

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

De betrokkene werd op 22.08.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem uitgelegd. Verder verklaarde hij in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 2016 in het Rijk te verblijven en te zijn uitgeleverd door Nederland. Hij geeft aan in Nederland over een verblijfsrecht te beschikken en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; Verder verklaarde hij geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en wenst hij terug te keren naar Nederland waar hij volgens zijn verklaringen al gans zijn leven verblijft. Uit verdere navraag blijkt dat het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken in Nederland na een definitief geworden besluit van 20.05.2020.

Hij geeft aan familie in België te hebben. Zo zou hij neven en nichten hebben in Maasmechelen en familie in Brussel maar hiermee heeft hij geen contact. Het is zijn moeder die hem vertelde dat hij familie zou hebben in Brussel. Ook in Luik heeft hij verre familie, de neef van zijn vader maar ook hier heeft hij geen contact mee. De enige familie waarmee hij contact heeft, is zijn neef Soufiane Maoutawakil en diens moeder. Betrokkene wenst verder niet terug te keren naar Marokko en zal er ook alles aan doen om een repatriëring naar zijn land van herkomst te belemmeren. Hij zou er niemand hebben waarop hij kan terugvallen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Zijn familie kan hem vanuit Nederland of België financieel ondersteunen en hem helpen een leven op te bouwen in Marokko. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat zij erg betrokken zijn met hun zoon. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)."

Op 20 februari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ook een beslissing houdende een inreisverbod voor tien jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die ook op 21 februari 2025 ter kennis wordt gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft een synthesememorie ingediend. Het indienen van een synthesememorie is niet voorzien in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zodat dit stuk uit de debatten wordt geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De ontvankelijkheid *ratione temporis*

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de bestreden beslissingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen allebei op 21 februari 2025 aan verzoeker in persoon in de gevangenis ter kennis werden gebracht.

De beroepstermijn van 10 dagen voor de onderhavige vordering tot schorsing ving derhalve aan op 22 februari 2025 zodat verzoeker tot en met maandag 3 maart 2025 beschikte om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts bij de Raad ingediend op dinsdag 4 maart 2025. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Ter terechtzitting werden de voormelde vaststellingen ambtshalve in het debat gebracht.

Ter zitting voert de raadsman van verzoeker aan dat hij wel degelijk over een termijn van dertig dagen beschikte, gezien hij zich in de gevangenis bevindt en niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor naar artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad.

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving

van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Hieruit blijkt dat, in geval van een beroep bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, de termijn van dertig naar tien dagen wordt gebracht indien de vreemdeling zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen betreffen beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (§ 1) en de overige beroepen waarover de Raad zich als annulatierechter uitsprekt (§2).

Verzoeker verliest hierbij echter het derde lid van artikel 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet uit het oog. Dit derde lid bepaalt dat *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering”* wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht.

Deze *“in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering”* betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft dus andere beroepstermijnen dan een gewoon beroep bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt in artikel 39/82, § 4, tweede lid uitdrukkelijk verwezen naar de termijn vermeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het lijkt bijgevolg geen twijfel dat de termijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tien dagen is, of vijf dagen vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend binnen elf dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat deze vordering laattijdig is.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan voorts echter enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). In het verzoekschrift wordt nergens enige reden van overmacht naar voor gebracht. Ook in het betoog ter terechtzitting wordt geen reden van overmacht uiteengezet. De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit zou blijken dat de verkorte beroepstermijn zou meegebracht hebben dat hij niet op normale wijze zijn verdediging kon organiseren.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg in haar geheel onontvankelijk.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. DE SMET